

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

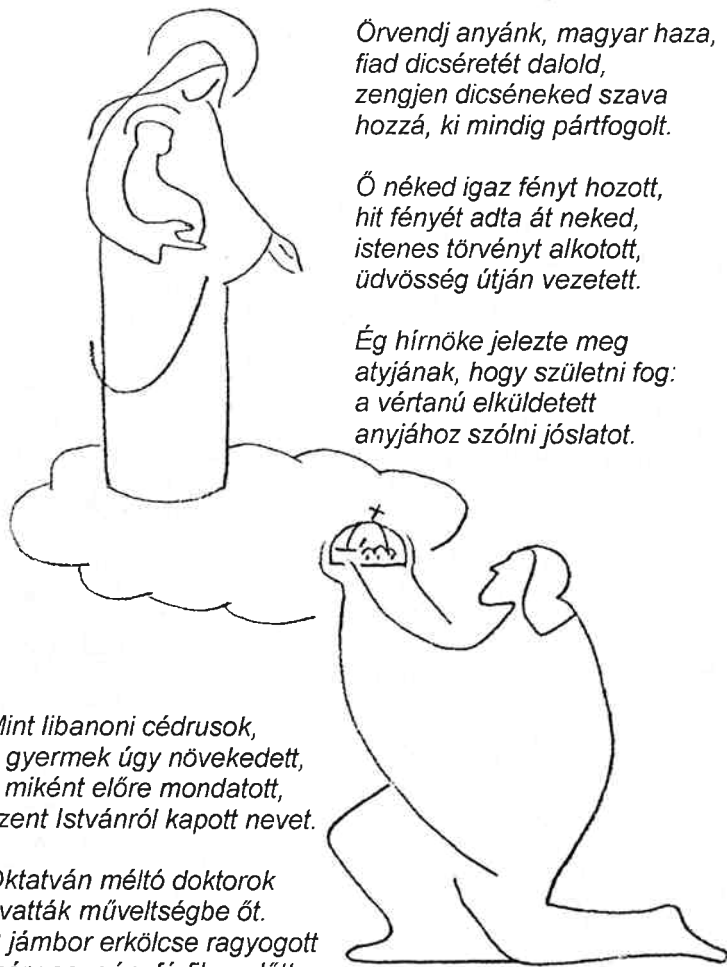
VI. évf. 8. szám

2001. AUGUSZTUS

Augusztus 20.

Himnusz Szent István király ünnepére

(*Gaude mater Hungaria, XIII. sz.*)

Örvendj anyánk, magyar haza,
fiad dicséretét dalold,
zengjen dicséneked szava
hozzá, ki mindig pártfogolt.

Ő néked igaz fényt hozott,
hit fényét adta át neked,
istenes törvényt alkotott,
üdvösség útján vezetett.

Ég hírnöke jelezte meg
atyjának, hogy születni fog:
a vértanú elküldetett
anyjához szólni jóslatot.

Mint libanoni cédrusok,
a gyermek úgy növekedett,
s miként előre mondatott,
szent Istvánról kapott nevet.

Oktatván méltó doktorok
avatták műveltségbe őt.
S jámbor erkölcsre ragyogott
már zsengén, férfikor előtt.

Már életének hajnalán
az üdv igéit hirdeti,
s a magyar nemzet, a pogány
magát megkeresztelteti.

Feltűnt az égi fényesség,
s a nép, mely tévelygésben élt,
elhagyva sűrű éjjelét
Krisztus szent igájába tért.

Imádás légyen, tisztelet
néked Hármás-Egy Istenünk,
segíts elérnünk mennyeket,
mit szent királyunk kér nekünk.
Ámen.

Csanád Béla fordítása

Augusztus 15.

Nagyboldogasszony

Szűz Mária test szerinti megdicsőülésének hittétele újkeletű, jóllehet az Egyház mindenkor vallotta. Az általános hitet XII. Piusz pápa hitelesítette, amikor az 1950. évi szentév alkalmából kihirdette: „Végül a szeplőtelen Szűzet – az áteredő bűnnek minden szennyétől épségben megőrzötte – földi életének végén testestül-lelkestül felvette Isten a mennyei dicsőségbe. Felmagasztalta, a mindenség királynéjává tette őt az Úr, hogy tökéletesebben hasonuljon Fiához, az uralkodók Urához, a bűn és a halál legyőzőjéhez” (LG 59). Mária mennybevitelle különleges részesedés Fia feltámadásában és elővételezése a többi keresztény feltámadásának.

A Szent Szűz, mert az Atya akaratához, Fia megváltó művéhez és a Szentlélek minden indításához hűségesen ragaszkodott, az Egyház számára a hit és a szeretet példaképe. Szerepe az Egyházzal és az egész emberiséggel kapcsolatban még ennél is tovább megy. „Engedelmességével, hitével, reménységével és lángoló szeretetével egészen különleges módon közreműködött az Üdvözítő munkájában, hogy a lelkek természetfölötti élete helyreálljon. Emiatt anyánk ő a kegyelem rendjében. Máriának ez az anyasága szüntelenül tart a kegyelem világában attól a beleegyezéstől kezdve, amelyben ő a kereszt alatt vonakodás nélkül kitartott, egészen addig, amíg be nem teljesül örökre az összes választottak sorsa. Mert mennybevitelle után sem szűnik meg betölteni üdvösséges feladatát; és szüntelen közbenjárásával kiszekély nekünk az örök üdvösség kegyelmeit. Ezért nevezzük a Boldogságos Szűzet az Egyházban Szószólónak, Segítőnek, Oltalmazónak, Közvetítőnek.” (LG 61.62).

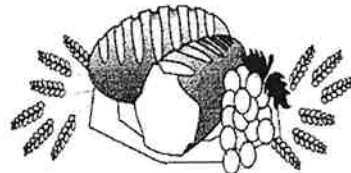
A Katolikus Egyház katekizmusa alapján

Az új kenyér ünnepén

A határban szikrázó a napsütés és nyugodt a csönd. Dél van. A harangszó lassan halkul, majd abbamarad, s a tájon békesség ömlik el. Csalódik, aki azért jött, hogy szellő ringatta kalászkodat nézzen vagy búzavirágban gyönyörködjen. Ezeknek nyoma sincs már. Legfeljebb egy-egy kihullott magot csippent fel éhesen néhány arra járó madár.

Minden évre jellemző, hogy az aratnivaló sok, a munkás kevés – mégis időre magtárba kerül a gabona. Biztosítva van immár a jövő esztendőnk. Nagyszüleimtől tudom, milyen fontos esemény volt az aratás mindig. A falvak apraja-nagyja együttes erővel aratott. Egyikét, másikét, sorra legjobbat kaszásnak lenni. A marokszedők dereka gyorsan hajladozott: lépést kellett tartani az aratókkal. Jó volt a déli órákban nagy fák árnyékában zsidongani, enni, inni, szunyókálni; majd újult erővel látni a munkához. Közösségformáló rendezvényként pedig ott volt az aratás végi multság. Eszemiszom, dínom-dánom, hajnalig tartó tánc.

Sok minden megváltozott azóta. Elsősorban az aratás technikája a gépek munkába fogásával. Egy-
valami azonban állandó: a kenyér értéke.

folytatás a 3 oldalon ⇨

A mobiltelefonról

Mostanában úton, útfélen mobiltelefont fülkúhoz szorító emberekkel találkozunk. Gyerekekkel, fiatalokkal, idősebbekkel. Különböző csipogó, berregő, daloló hangjelzésükre villamoson, autóbuszon, üzletben, sőt néha a templomban is figyelhetünk. A technika mai fejlett világában segíthetne az emberi kapcsolatok tartásában. Unokáimat is elgondoltatta a mobiltelefonok világa. – Azért az jó, nagy, hogy a Jóistenhez nem kell nekünk mobiltelefon. Mindig beszélhetünk Vele. A vonal sohasem foglalt – mondta az egyik. Mert mindenkinek saját vonala van az égbe – toldotta meg a másodikat. Sőt, hitellel sem kell hozzá, csak hit – fejezte be a gondolatsort a harmadik. Én csak annyit tettem hozzá, hogy minden fohász, minden gondolat egy-egy SMS, vagyis üzenet. Most nyáron talán több időnk lesz SMS-t küldeni az égbe. Csak ennyit: „Szeretlek, Uram!”, vagy: „Köszönöm a nyarat!” De küldjük el az üzenetet gyakran.

egy újlaki nagymama

Hangyatábor 2001

Az idén – a tavalyi sátorozással ellentétben – egy barátságos kis bükki kulcsosházban laktunk Eger közelében. Nagy örömeinkre csapatunk nemcsak egy vezetővel, Fecóval, hanem Benővel és feleségével, Évával (akik egy évet Amerikában töltöttek) kiegészülve indult útnak. A rövid idő ellenére (mindössze négy napot töltöttünk együtt) most is sok új élménnyel gazdagodtunk.

Nem fogjuk elfelejteni a közös reggeliket és vacsorákat, amelyeken egy-egy fárasztó nap előtt és után igen sokat ettünk. Ennek ellenére sem tudtunk megbirkózni a magunkkal hozott huszonkét zacskó keksszel és ugyanennyi tábla csokival. Nem felejtjük el a mosogatást sem, amit minden nap a kijelölt naposok végeztek, és közben rengeteget nevtünk. A közös reggeli és esti imádságok is emlékeztetések maradnak, melyeket minden nap más valaki vezetett. Persze az éneklés sem maradhatott ki imáinkból, amit kitűnő gitárosunk, Matyi kísért. Feledhetetlenek a vidám, sokszor bizony éjszakába nyúló beszélgetések a táborúzz mellett, melyek során sok újat tudhattunk meg egymásról. Sok közös – mind hitéleti, mind magánéleti – problémát vitattunk meg együtt. A hosszú gyalogtúrát a Bükkben jobban bírtuk, mint a két amerikai turista. A közeli faluban, Felsőtárkányban a (nagy csalódásunkra) kiszáradt tó mellett elköltött ebéd és utána a métázás is emlékeztetésben fog maradni. Persze a foci se maradhatott el, amit még mi lányok is élveztünk. Az utolsó napon pedig, az egri városnézés alkalmával igencsak megnézték a városlakók a téren a zsömlék és tejes dobozok fölött imádkozó Hangyákat. Az egyetlen kellemetlen élmény a kulcsosház melletti mellékhelyiségben tanyázó pelék jelentették, melyek elég nagy ijedséget okoztak az embernek, amint a sötétben hirtelen felbukkantak.

Azt hiszem, mindannyiunknak nehezére esett hazajönni ezután az élménydús és jó hangulatú tábor után.

Dobó Rita

Dr. Vörös Gábor és felesége, Csilla

Újlaki arcok

„Aki pedig dicsekszik, az Úrban dicsekedjék...”

Még csak hat éve lakunk az újlaki egyházközség területén, de minthogy lányaink már a 70-es évektől ide jártak hittanra, itt lettek elsősáldozók, bémálkozók – haminc

éve vagyunk „újlakiak”. Felőttkorunk számtalan vallási élménye köt bennünket ide: ezüstmenyegzőnket György atya tette emlékeztetéssé.

Hálát adok az Úrnak azokért a test-lelki adományokért, amelyekkel — főként a többi emberen keresztül — elhalmozott! Gondolnom kell most életet adó szüleimre, akik Pécsen neveltek és iskoláztattak, a kamaszkor, és egész életemet döntően és alapjában befolyásoló gyónásomra és gyóntatómra, feleségemre, Csillára, akivel negyven éve élünk együtt („örögszünk, de győzzük”), két szép gyermekemre, (hogy megélhettem: a legnagyobb öröm örömet okozni), a sok újlaki arcra, a házas hétvégés testvéreimre, sőt még arra a kihallgató tisztre is, aki a '61-es nagy vallásüldözési offenzíva idején alaposan megszorongatott, de végül is neki köszönhettem, hogy nem kellett koholt, koncepciózás vádak miatt börtönbe kerülnöm.

Életünk mostani szakaszának meghatározója, hogy hét éve ápoljuk 88 éves, csecsemő-állapotú, Alzheimer-kóros anyósomat. (Sokat könnyít helyzetünkön, hogy sógoromékkal kéthavi váltásban.)

Összegezve elmondhatjuk, hogy — mint minden ember — mi sem kaptunk soha nagyobb keresztet, mint amit el tudtunk viselni.

Zebegényből indult a nyár

Közvetlenül az iskola befejezése után, június 23. és 27. között a meseszerű Zebegényben került megrendezésre a családi hittantábor. A hely megfelelt a kettős követelménynek: ne legyen túl messze Budapesttől, ugyanakkor érezhetően magunk mögött hagyhassuk a nagyváros zaját.

A kisebb-nagyobb gyerekekkel résztvevő tíz-tizenegy család nagyrészt jól ismerte már egymást. Örömmel fogadtuk a két új családot is.

A gyerekektől – már hagyományosan – szerda reggel vettünk búcsút, a szülők estére érkeztek. Horvai Mária idén is „saját nevelteit” hívta segítségül: Zsófi, Rita, Matyi, Zsolti, Gergő áldozatos nevelőknek és társaknak bizonyultak. A hittantáborokban eltöltött napok az ő életükben sem múlhatnak el nyomtalanul, jó hatással lesznek a későbbi anyai-apai szerepükben, családi életükben.

Zebegény varázslatos, már önmagában kínálja a lehetőséget a „belső csend” megteremtésére, az Istenre való ráhagyatkozásra. Maga a szállás s hegyoldalon lépcsőzetesen elhelyezkedő faházakban kényelemhez szokott testünknek nomádnak tűnt. Az egyszerű körülmények közt újra diáknak érezhettük magunkat, ennek megfelelően az éj csendjét megzavarva sutyorogtunk és nevetgáltunk.

A főétkezéseket Zebegény szívében egy ódon ház fákkal árnyékolta udvarán fogasztottuk. Erzsike saját házában fogadott minket, ahol Marikával finom ételeket főztek nekünk. Külön meglepetés volt, hogy még palacsintát is sütöttek a nem kis létszámú csoportnak.

Meghívott előadónk Vágvölgyi Éva volt a Szent Jeromos Bibliatársulattól. Féligőben György atya is csatlakozott hozzánk. Közös bibliaolvasás volt a kiindulópont a továbbgondolkodásra, gondolatcserére, segítő kérdésekkel irányított értelmezésre és az egyéni lelki kincsek megosztására. Rendkívül nyílt, megdöbbentően őszinte és aktív csoportnak bizonyultunk, így igazi lelki fürdőben lehetett részünk, a humort sem nélkülözve.

Szeretném felhívni a figyelmet Vágvölgyi Éva írásaira, különösen saját rajzaival illusztrált meséire, melyek a Szent Jeromos Bibliatársulattól (Teréz krt. 28.) kaphatók. Ezek a történetek egyaránt szólnak gyerekeknek és felnőtteknek. Éva csoportunktól egy szép mesével búcsúzott, mely az igazgyöngy fájdalmas születéséről szól.

Gyermekünk ezalatt kirándultak, vetélkedtek, sőt, még „igazi” remetével is találkoztak az erdőben Havasi Gergő és Koncz Ádám személyében. Rendkívül élethű alakításuknak köszönhetően a kisebb csemeték csak a legvégén döböntek rá, hogy ezek az erdőlakók valójában „újlaki ministrálók”. Horvai Mária csodálatos módon ért a gyerekek nyelvén, és ámulni való türelemmel és alázattal kovácsolja egybe a csapatot. Mindeközben gyerekeket cipel, ételt oszt és egyéb kétkezi munkát végez állandó derűvel és szereténységgel.

Valamennyien hitben megerősödve, a jóra törekvés újra eltökélt szándékával, lelki-ekben megizmosodva tértünk vissza a mindennapok embert próbáló fogaskerekei közé. A kisbabákat sokan „megkívántuk”, hátha éppen ez a tábor ad indítást újabb kis emberek világrajjontáshoz.

Gyerekek és felnőttek KÖZÖSSÉGBEN éltek itt, a KÖZÖSBŐL. Hazavisszük, amit kaptunk, azonban mindezt szavakba önteni nem lehet. Részt kell venni, meg kell tapasztalni, és hagyni, hogy az emberben működni kezdjen valami csodálatos, megfoghatatlan, de mégis valóságos dolog. Szívünkben az IGAZGYÖNGGYEL kezdtük meg a nyaralást, a kikapcsolódást.

Zsombory Edit

Családi események

Megszületett: július 8-án Horváth Imre és Fónai Andrea harmadik fia, Mátyás (Horváth Károly tizenkettedik unokája); 25-én Brassnyó László és Reményi Gabriella ötödik gyermeke, Katalin.

A keresztség szentségében

Reszült: július 10-én Plauck Máté, 28-án Csia Boglárka, Jónás Csaba és Jónás Gábor.

Örök hűséget esküdött egymásnak: július 7-én Dr. Antus Balázs és Dr. Fejérdy Zsófia;

14-én Fehér Miklós és Kenyeres Viktória, valamint Szedő István és Dr. Buzál Valéria; 21-én Caprili Massimo és Soór Alexandra.

Halottaink:

Lehotay Dezső (101), Leopold Józsefné (92), Farkas Endre (46), Szőnyi József (79), Dr. Kóhalmi Kálmán (81), Semmelweis Ilona (90), Ganter Antal (85), Rittinger Jenő (91), Marczinkó Ilona (87), Puch Józsefné (83), Nagy Jenő (77).

Idei érettségizőink: Falussy Katalin, Jeszenői Petra, Szaszovszky Ágnes, Vámos Komélia.

Idei diplomásaink: Brozik Anna biológus, Koncz Ádám történelem-német szakos tanár, Makai Éva ápolónő, Ruzsányi Vera biomémők, Sárosi Ferenc biológia-kémia szakos tanár, Szabó András rajztanár, Takács Katalin német-skandinavisztika szakos.

⇒ folytatás az 1. oldalról

Minden egyes morzsájában benne van a munka, az aggodalom, a fáradtság. Megbecsüljük-e azokat az embereket, akik áldozatvállalással, verejtékkel és hozzáértéssel biztosították, hogy jóllakhassunk?

Nekik köszönhető, hogy a pékségek polcain bőséges a választék. Búzakenyér, félbarna, rozs, krumpolis, kukoricás, szelénés, kicsi, nagy, közepes, és ki tudja még hányféle. A rengeteg péksütemény: kalácsok, briósok, sajtos és tepertős pogácsák, kakaós tekercsek, túrós batyuk – hogy csak a kedvenceimet említsem. A frissen sült zsömlé illata, a még langyos lekváros bukta íze... megannyi varázslat.

De mondd csak! Amikor az aranybarna héjú kenyeret megszegeged, amikor a ropogós serclibe harapsz, hálát adsz-e annak, aki az Élet Kenyere?

Júlia Erika

♪♪♪ Jótékony célú hangverseny ♪♪♪

Templomunk búcsúnapjának estéjén, július 2-án lelkes hallgatóság töltötte meg a templom padjait. Kamagyunk, Tóth Miklós Zsolt jótékonyági hangversenyére gyűltünk össze. Balthazár Zsolt a felhangzó művek rövid ismertetésével felkészítette szívünket a zene méltó befogadására. Bach, Mendelssohn, Boëlmann orgonamuzsikája után befejezésül mestere iránti tiszteletből Peskó Zoltán, tanára édesapjának egyik művét játszotta el karnagyunk.

A padokra kiosztott ismertető segített a zene alatti elmélkedésben, Isten imáadásában és dicsőítésében. Segített szívünk, gondolataink megtisztításában, Istenhez emelésében. A zenében való elmélyülés megkönnyítette gondjainktól való elszakadásunkat, megszabadulásunkat az „önmagunk körüli keringéstől”. Ének, zene, imádság, imádság – oly közel vannak egymáshoz!

„Magasztalja Ielkem az én Uramat!” – ebben segített minket a Sarlós Boldogasszony ünnepén felhangzó orgonamuzsika. Köszönjük Zsoltnak és mindenkinek, aki ezen az ünnepen megtisztelte jelenlétével a templomot, és köszönjük az adományokat, amelyek templomunk műszaki felújítását segítik.

Keglevich Lászlóné

Táborzáró Újlakon

Fantasztikusan jó volt! Olyan, mint az egész tábor, mely elnyerte - az elmúlt évek napközis táborait is összegezve – a megtisztelő „Legjobb tábor” címet.

Az utolsó nap mindenki eljött, aki a három hét alatt nálunk járt. Igaz, híreszteltük is: zenétáncos multság készül, a ráadás pedig finom ebéd lesz! Délelőtt egy lelkes kis csapat, a Rojtos együttes húzta a talpalávalót, mi pedig belekóstoltunk a magyar népzene és néptánc gyönyörű világába. Azaz folytattuk, hiszen Orsítól a tábor alatt minden délben egy új, sose hallott népdalt tanultunk.

Amíg mi mulattunk, a konyhából ínycsiklandó illatok jeleztek a harangszó helyett – amit elnyomott a muzsika -, hogy dél van. Az illatok persze nem maguktól keletkeztek, hanem sok kis konyhatündér segítségével Ildi és Vera egészen új oldalukról mutatkoztak be. A hatalmas, percek alatt kiürült befőzőlábas bizonyította, hogy nemcsak zenélni, de főzni is remekül tudnak. Idén minden reggel énekelni tanítottak minket, jövőre talán már főzni is.

A három hét alatt másoknak is kiderültek rejtett képességei. Andrásról például eddig csak azt tudtam, hogy képzőművészetit végzett és ügyesen fest, de most remek színadarabot is rendezett a gyerekeknek. Hétfőtől a pénteki előadásig ügyesen tartotta kézben csapatát. Jókedvűen tanultak, próbáltak, festették a díszleteket és rengeteget nevettek. A díszlet, a rendezés, a játék igazi mestermunka volt. Reménykedjünk a folytatásban. Talán lesz majd egyszer egy Újlaki Műhely is az itt élők örömére.

A búcsúebédet idén is hatalmas parfértorták zárták. Ezek János atya jóvoltából minden évben menetrendszerűen megérkeznek és igen hamar el is tűnnek. Most György atya hozta őket, és hozott még valamit: a Mennyei Atya áldását. Az Ő szeretetére bízva engedte útjára a tábor minden résztvevőjét. Igazi, méltó befejezése volt ez a Legjobb újlaki napközistábornak.

Nagyon szép és gazdag három hetet töltöttünk el a plébánián. A szülők, a gyerekek, a pedagógusok és a reggeltől estig szolgálatban lévő ifjúság nevében szeretném megköszönni a sok segítséget. János atyának és György atyának, hogy befogadták ezt a rengeteg gyereket, a környéken élőknek, hogy elviselték néha kicsit hangos játékainkat. Köszönjük a dolgos karitásos apukák (akik minden este a Batthyány téren osztogatják a Kolosy téri pék adományát) segítségét, akik nap-nap után nagy zsák finom illatos péksüteménnyel leptek meg bennünket. Köszönjük a sok adományt, ami lehetővé tette a tábor megtartását. Legfőképpen pedig a sok-sok imát köszönjük, a lelki támaszt, ami nélkül nem erősödhattünk volna oly sokat hitben, reményben és szeretetben.

Lászlókné, Kriszta (mama)

Látogatóban Barcson

Örömmel jelentem, hogy József atya megvan, sikerült erről személyesen is meggyőződnöm. Gondos rokonoknál, nővére fiának családjánál él, abban az önálló lakrészben, amely már húsz évvel ezelőtt az ő pénzéből az ő számára épült. Ő maga negyedik éve lakik benne. Helyzete tehát jó, rendezett; egészsége körül azonban akadnak gondok, melyeket persze magas kora és megpróbáltatásokkal teli múltja jórészt érthetővé tesz. Józsi bácsi bottal, nehezen jár, érszűkület kínozza, egyéb panaszja is van, de például látása szemüveg nélkül is kifejezetten jó.

Mivel nehezen mozog és mindennapos szállítása sem megoldható, hétközben jelenleg másodnaponta misézik a barcsi szociális otthonban, és természetesen minden vásár- és ünnepnapon. A többi napon otthon összeállított kis oltáránál mutatja be a szentmiseáldozatot, és esküvői felkészítést is végez.

Látogatásom szinte számomra is meglepetés volt, hiszen az előző napon tudtam meg, hogy drávai víztúránk második állomása Barcs lesz. A kínálókozó lehetőséget azonban kár lett volna kihagyni, így unokaöcsémnel némi kérdezősködés árán felderítettük, merre is van Barcson a Dózsa György utca, és annak melyik házában lelhetünk József atyára.

Józsi bácsi nagy meglepetéssel és még nagyobb szeretettel fogadta látogatóit. Mesélt jelenlegi egyházmegyéje és azon belül saját helyzetéről; meleg szavakkal emlékezett az újlakiakra, megmutatta, milyen kimutatást vezet újlaki híveivel folytatott levelezéséről és megkóstoltatta velünk, milyen finom bort kapott ajándékba egyiküktől. Elővette lapunk legújabb számát is, melynek tartalmát már jól ismerte.

A jóhangulatú látogatás élményt jelentett a két vendég számára, de talán a házigazdának is. Úgy éreztük, József atya szívében kiváltságos helye van az újlakiaknak, és sok örömet szereznek neki az újlaki kapcsolatok. Kérte, hogy imádkozzunk érte, ahogy ezt ő is teszi értünk.

Szaszovszky József

Egyházközségünk rendszeres programjai

Nyári miserend:

hétköznap: 6³⁰, 18⁰⁰
szombat: 6³⁰, 19⁰⁰
vasárnap: 7³⁰, 9⁰⁰, 10³⁰, 19⁰⁰

Gyóntatás: a szentmisék előtt és után.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti misék után. Minden hónap első csütörtökén a lelkileg örökbefogadott gyermekekért, első szombatokon papjainkért, új papi hivatásokért imádkozunk a szentórán.

Zsolozsma: péntek 7; vasárnap 18³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az esti szentmisét.

Szent István kápolna miserendje:

hétköznap: 17³⁰; vasárnap: 9⁰⁰, 11⁰⁰

Marquitszigeti kápolna miserendje:

vasárnap 11⁴⁵

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573): munkanapokon 9⁰⁰-12⁰⁰ és 15⁰⁰-18⁰⁰.

Karitás (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ - 18⁰⁰

Könyvtár (hittantermek előterében):

vasárnap 10⁰⁰ - 10³⁰ és 18⁴⁵ - 19⁰⁰

Nyuqudíjasok összejövele: legközelebb szeptember 12-én, kedden 10⁰⁰-tól a hittantermekben

Teadóelőtt: minden hónap második vasárnapján a 9-es mise után a Szent Erzsébet teremben

Aranymenyegző

Július 16-án volt ötven esztendeje, hogy Sinkovits Imre és Gombos Katalin templomunkban örök hűséget esküdött egymásnak. Ez alkalomból Katalin asszony és gyermekei, András és Marianne családjakkal együtt szentmisén adtak hálát az Úrnak az elmúlt ötven évért. A család rokona, Vitai Attila atya Kozma Imre atyával és György atyával koncelebrálva mutatta be a hálaadó szentmisét. „Nem haltam meg, csak előre mentem” – ez a gondolat volt a mottója az ünneplésnek, hiszen akik már odaát vannak és akik itt maradtak, továbbra is összetartoznak.

H. B. E.

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta

Az augusztusi számot szerkesztették:

Békési Mariann, Havasiné Zentai Edit,
Dr. Keglevich Lászlóné, Szaszovszky József

Kiadja: Újlaki Sarlós Boldogasszony
Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)

Felelős kiadó: Mester János

Augusztusi naptár

4. Szo. *Vianney Szent János*
5. V. *Havas Boldogasszony*
6. H. *Urunk színeváltozása*
11. Szo. *Assisi Szent Kára*
14. K. *Szent Maximilián Kolbe, Nagyboldogasszony napi előesti mise 18⁰⁰*
15. Sze. *Nagyboldogasszony, kötelező ünnep, szentmisék: 6³⁰, 8⁰⁰, 18⁰⁰*
20. H. *Szent István király, tanácsolt ünnep szentmisék: 7³⁰, 9⁰⁰*
24. P. *Szent Bertalan apostol*
25. Szo. *Kalazanci Szent József*
27. H. *Szent Mónika*
28. K. *Szent Ágoston*
29. Sze. *Keresztelő Szent János vértanúsága*

Hírek, hirdetések

❖ Millenniumi hajós eucharisztikus engesztelő zarándoklat indul augusztus 4-én Márianosztrára és Esztergomba. A zarándoklat a Belvárosi templomban szentmisével kezdődik 4-én, szombaton reggel 9 órakor, és szentmisével fejeződik be vasárnap hajnali 5 órakor ugyanott. Részletes program a templomkapun olvasható.

❖ Dr. Nyíri Tamás professzor, hajdani újlaki káplán emlékmiséje augusztus 12-én 9 órakor lesz, mindenkit szeretettel várunk rá.

❖ Az Esztergomi Bazilikában búcsújának napján, augusztus 15-én a millenniumi záróünnepség keretében a Szent Korona jelenlétében ünnepi szentmise lesz 1/2 11-kor, amelyen részt vesznek az állami és városi vezetők is. Szeretettel ajánljuk az újlaki hívek figyelmébe, hogy fogadják el Bíboros Atyánk körlevélben közzétett meghívását az ünnepségre.

❖ Tóth Miklós Zsolt a Cantilena kórusal részt vett a „Nyár a Millenárison” elnevezésű kulturális rendezvénysorozat július 21-i „Mesterségünk címe” programján a Millenáris szabadtéri színpadán; 28-án pedig karnagyunk kórusával a Pannon rádió vendége volt, ahol a félórás zenés riport a zene és imádság kapcsolatáról és az evangelizációról szolt.

Pillanatkép a Karitásból

A Bécsi út 18. sz. alatt folyt az étkezés, a nehéz szagú, keresetlen öltözékű emberek hosszú sora erősen akadályozta a mozgást a helyiségek között. Egy fiatalember toladott előre, büszke mosollyal mutatta Eszternek állsábát, aki korábban ellátta. Nagy volt a hangzavar, Gábor intézkedett, Marika néni szortírozta a ruhákat, Edit osztotta a főtt ételt, nálam a problémás esetek sorakoztak. Egyik bicegve furakodott hozzám, lábára panaszkodott. – Eszter! „lába van” – szoltam és tovább intéztem a problémás ügyeket. Eszter végtelen alázattal húzta föl a nadrág szárát, mely alatt csúf fekély éktelenkedett. Leápolta, bekötözte, kenőcsöt, gyógyszert adott és mosolygó szeretetet.

Csaba szürös szemekkel nézte, hogyan fizetem ki a számlákat, zsörtölődött, hogy neki nem adok pénzt. Az egyik játékot kért az unokájának, a másik hűtőgépet szeretett volna, adományozók sürgették, mikor megyek el a hagyatékért, a hatgyerekes anya ventilátort kért, mert penészes lakásukban nem mozog a levegő, Gábor hívott, menjünk át a plébániára, ruhákat kell áthozni.

Egyik hívőnk jön szerényen, szegyenkezve nyújtotta át a gyógyszerzámláját, hogy kifizessem. Kedves, finom arcát nem viselte meg a tiszteletre méltó kor, de idegei nagyon is számon tartották az évek múlását. Tárcaát vett elő, melyben régi fényképek őrizték a múlt lenyomatait. Megmutatta őket és emlékeit idézte.

En ez idő tájt magas fordulatszámú vagyok, sokszor erőltetnem kell a türelem erényét, hisz sok a gond és kevesek a lehetőségeink. Szemüveg nélkül néztem a képeket, ami előrehaladott koromnál fogva túl merész vállalkozásnak bizonyult. A képek mellé szőtt emlékek hol apácákat, hol gyerekeket idéztek, de akadt köztük pap és püspök is. A problémások sora türelmetlenkedett, nem tudtam kellő odaadással hallgatni a szelíd magyarázatokat. A gyerekképek sorában egy új kép következett, melyre a hölgy külön felhívta a figyelmemet. Nagyon bájos, mondtam, mert a homályos körvonalak nem adtak semmi támpontot. Mire a kedves hölgy zavartan megjegyezte: De hiszen ez a püspök úr!

Gábor és Eszter gyorsan arrébb furakodott, hogy kibuggyanó mosolyát leplezze. En zavartan álltam és azon morfondíroztam, milyen balszerencsém van: egy püspök lehet szigorú, jóságos, öreg és délceg, kemény és engedékeny, de bájosnak rajtam kívül aligha titulálta valaki.

Udvardy László